

Offentliggjørelse, let vil kunne gjøre det vanskeligere for den paaagjældende Minister at komme til at træffe et rigtigt Valg, naar han skal gjøre Indstillinger om Forfremmelser. — Den anden Udtalelse af det ærede Udvalg, som jeg nylig sigtede til, er den, der findes ved § 18: „Krigsministeriet“, og hvori Udvalget gjør gjældende, at Ministeren med Rette har fremhævet, at den brugte Fremgangsmaade med Hensyn til det Antal Secondlieutenanter, som er blevet holdt inde til Tjeneste, har været stemmende med Hærlovens Aand. Man har ved, hvad der i saa Henseende er skeet, naturligvis ikke tilfattet at gaae udenfor, hvad der var bevilget paa Finantsloven; man har kun paa Grund af Hærlovens Bydende troet sig fuldstændig berettiget til at gjøre, hvad der er gjort. Saa snart Statsrevisionens Betænktilighed i Henseende til dette Punkt kom til Ministeriets Kundskab, har man derfor ogsaa strax søgt at tage Hensyn dertil ved paa Finantslovsforslaget for det følgende Aar at fremsætte sin Indstilling saaledes, at Sagen kunde blive ordnet paa fuldkommen correct Maade.

Ved § 9 har Statsrevisionen gjort en Indstilling om, at den af Krigsministeriet brugte Fremgangsmaade ved Realisationer under Militæretaterne saae at passere, og det ærede Udvalg har sluttet sig til denne Indstilling af Statsrevisionen. Naar man seer Statsrevisionens Betænkning over det aflagte Regnskab efter, vil man finde, at Statsrevisionen egentlig ved denne Paragraph fremsører tvende Anker mod Krigsministeriet, nemlig for det Første, at Ministeriet og de Ministeriet underordnede Myndigheder have ladet det mangle paa tilstrækkelig Tilsyn med de herunder omhandlede Bygninger, og for det Andet, at Ministeriet har foretaget Realisationer, hvortil det ikke kunde ansees berettiget. Som det allerede blev fremhævet af den ærede Ordfører, er det imidlertid ved en Skrivelse fra Krigsministeriet til Udvalget blevet godtgjort, at man ingenlunde har ladet det mangle paa tilbørligt Tilsyn med de paaagjældende Bygninger. Det var slet ingen ny Opdagelse i 1868 eller nogen Overraskelse for Krigsministeriet, at disse Bygninger, hvorfra de ved Fre-

dericia egentlig kun meget uegentlig kunde kaldes Bygninger, vare i en saa godtsom saldsfærdig Tilstand. Man havde kun udsat at træffe nogen endelig Bestemmelse med Hensyn til disse Bygninger tidligere, uagtet man godt vidste, at de vare i den nævnte maadelige Forfatning, deels fordi man en Tidlang af den ene af Bygningerne, nemlig Ribehuset i Horsens, kunde trække en ikke ubetydelig Leie uden at behøve at anvende Noget paa dens Vedligeholdelse, og deels fordi man ikke med Hensyn til Bygningerne ved Fredericia vilde tage nogen Bestemmelse om deres Nedbrydelse eller Afhændelse, forinden det stod klart, om man ikke ved en mulig paa kommende Krig kunde faae Brug for dem. Ingenieurcorpslet har dog, som anført, i Mellemtiden ført et tilstrækkelig forsvarligt Tilsyn med Bygningerne og om deres Tilstand afgivet de Indberetninger, som det paa hvilede samme at afgive. Naar Krigsministeriet i Foraaret 1869 kom til det Resultat at lade Bygningerne uden videre nedbryde og Materialierne bortfælde, da var det derhos ingenlunde, fordi Krigsministeriet troede at have nogen Ret til i Almindelighed paa egen Haand paa den anførte Maade at disponere over Bygninger, der ere Statens Eiendom; men det var, fordi Krigsministeriet betragtede de paaagjældende Bygninger som i Biværeligheden ikke indeholdende Andet end en heel Deel Materialier, altsaa ikke som Andet end en Materialbeholdning, hvorfor det ikke troede at burde eller at behøve at gaae til Rigsdagen for at faae Bevilling til at nedbryde dem og at afhænde Materialierne. Det er ganske vist saa, som Udvalget udtaler, at man ikke kan billige, at faste Eiendomme bortfælges uden Rigsdagens dertil erhvervede Samtykke, og at det vilde være Noget, der i sine Consequenter kunde have uberegnelige Følger; men jeg tror, at man rigtigt ogsaa for at bedømme et Tilfælde som det heromhandlede bør tage tilbørligt Hensyn til, hvorledes Forholdene virkelig have stillet sig. Naar man gjør det, saa tror jeg, at man maa erkjende, at der egentlig ikke har været nogen Nødvendighed for at fremkomme med en Indstilling som den til § 9 foreliggende for at fikke sig mod, at Krigsministeriet for Fremtiden skulde ansee sig